

Μια βόλτα με καφέ η Ελλάδα της Covid-19

Δύσκολο να βλέπεις τις περιγραφές να ολοκληρώνουν την εικόνα τους και να απαιτείται η παρέμβαση του συντηρητή τέχνης για να διορθώσει τις ζημιές με αυστηρά Lockdown.

Περισσότερο από ένα μήνα πριν, η λογοτεχνία εισήλθε στην υπηρεσία της πολιτικής υγείας για να περιγράψει την πραγματικότητα της καθημερινότητας και τις αρνητικές συνακόλουθες συνέπειες που έπονταν.

«Η εικόνα του πρωινού της περασμένης Κυριακής 13-12-2020 σε βόρειο προάστιο όπου άκουσον – άκουσον, ανεξάρτητα ηλικίας, το 50% «βολτάριζε» χωρίς μάσκα. Και το άλλο το τόσο ρομαντικό θέαμα αλλά και τόσο ολέθριο. «Συναντιούνται και πλησιάζουν δύο φίλοι, δύο συνάδελφοι, δύο γνωστές και αντί όσο πλησιάζουν να τοποθετούν τη μάσκα ακόμη καλύτερα, στο αποκορύφωμα της απόστασης αναπνοής, την τοποθετούν χωρίς άγχος κάτω από το σαγόνι και διαλέγονται με γλυκύτητα μεν, αλλά εντόνως δε. Κουβέντα στην κουβέντα να και ο καφές, να και το τσιγάρο. Σχεδόν σαν μόδα το σενάριο αυτό επικρατεί λες και θέλουμε να δείξουμε ότι ο φόβος και οι νόρμες είναι γι' αυτούς που τους λιγοστεύουν τα συναισθήματα και να ο πολλαπλασιασμός των διασωληνωμένων και να η μετάβαση μίας απλής καθημερινής έκφρασης στην υπερβατική ελπίδα, ποιος από τους δύο εισαγόμενους στις ΜΕΘ θα είναι ο τυχερός να μην απωλέσει τη ζωή».

Σήμερα η περιγραφική αυτή ματιά τροφοδοτεί αναστοχαστικές ανησυχίες με τον ίδιο τρόπο μέσα από τις ζωντανές εικόνες μιας άλλης καθημερινότητας εμποτισμένης με το βιοκοινωνικό γίγνεσθαι. Αληθινό και αυτό, όπως οι εικόνες που μένουν ανεξίτηλες για να περιδιαβαίνουν σκέψεις και συμπεριφορές.

Μια θάλασσα πλατιά από κορμιά πλανεμένα στη μέθη της ανεμελιάς στην περατζάδα της γειτονιάς και του κοντινού μας πάρκου.

Ιαχές ζεστές, παιδικές, χαρούμενες όσο ποτέ στον ξεχασμένο παράδεισο που δεν κερδίζεις τις καλημέρες με αργύρια αλλά με χαμόγελα.

Ξανασμίξαν ματιές γονιών και παιδιών ακουμπισμένων πρότινος σε εξωτικές και ανατολίτικες καρδιές με λιγοστά ελληνικά και με περίσσιο όμως κόσμο ψυχικό, να δώσουν πετράδια κομμένα με δεξιοτεχνία ανθρωπιάς.

Ποδηλατάκια, πατίνια, μικρά κλαδιά, χώμα, ιδρώτας σμίξεις παιδικού ανεκπλήρωτου πόθου, συνθέτουν νότες που δεν είχαν ευκαιρία να τραγουδήσουν τα παιδιά στο σπίτι και στις κλειστές δομές.

Είχαν ξεχάσει τη λέξη γειτονιά, ποιος αλήθεια μένει δίπλα, ποιος βγαίνει παραδίπλα από το χώρο στάθμευσης. Λιγοστοί οι περιδιαβαίνοντες, με λοξοδρομούσες ματιές διακτινισμένες στη «γοητεία» της κοινωνικής ιεραρχίας.

Αφήσαν πίσω τους 4 τροχούς να κοιμούνται στις πυλωτές. Δεν βλέπαν πια εφιάλτες μην τους προσπεράσεις, μην σταματήσουν στο στοπ, μην τους ενοχλήσουν τα κόκκινα φανάρια, μην αναπτύξουν δολοφονικούς ελιγμούς 800 θανάτων και 3.000 αναπήρων. Δεν ήθελε κανείς να ξυπνήσει. Το είχαν καλά αντιληφθεί πως προστατεύεται η ζωή.

Η κοινωνική επίδειξη και η πολιτισμική μειονεξία μας, θάφτηκαν στα πέλαγα της απλότητας και της ζεστής ματιάς σε αντικρυστές περιπατητικές φιγούρες, μακριά από στόχους κάλυψης επίκτητων και άχρηστων αναγκών.

Δίχως να καταλάβεις πως δεν μπορούσες πια να διηγηθείς, πόσο «εκπληκτικά» ήταν 3 σερβιτόροι πάνω από το κεφάλι να γεμίζουν τα κρύσταλλα με πεπαλαιωμένες ξηρές γεύσεις 40 ετών και εκατοντάδων ευρώ, να σε ρωτούν πως αλήθεια σας φάνηκε το σπανάκι φλαμπέ γαρνιρισμένο με τρούφα από τη ζούγκλα του Αμαζονίου περιβρεγμένο με σπάνια έλαια ροδιού, άρχισες να υπερβαίνεις τούτη την κοινωνική τρομάρα δειλά, δειλά και να το συνηθίζεις.

Δεν είχες τίποτε να πεις, μα ούτε έψαχνες λαγούμι για να μπεις, έγνοια πια μοναδική να παραβγείς με μπόμπιρες γλυκούς, να τους φιλήσεις στο τέλος της στοιχηματικής διαδρομής. Ασκήσεις φυσικές, ψυχικές, κοινωνικές με αντάλλαγμα αγκαλιές, χωρίς να σε προβληματίζουν τα μηδενικά που έπρεπε να προσθέτεις κάθε φορά στην εξαγορά της κοινωνικοεπαγγελματικής σου ανέλιξης.

Ω τι όμορφος κόσμος Μπαμπά, ω πόσο ζεστή μου φάνηκε η μητρική η αγκαλιά.

Πριν το εμβόλιο της Covid-19 της βιογενετικής μηχανικής, είχε κάνει άλματα η βιοκοινωνική μηχανική με υψηλή αποτελεσματικότητα και κυρίως με μεγάλη διάρκεια ανοσίας στην απώθηση συναισθημάτων και οικοδόμηση αμυντικών συμπεριφορών. Διακοπές κάνει δυστυχώς η βιοκοινωνική ανοσία, μέχρι την ολοκλήρωση του εμβολιασμού του σύγχρονου ατόμου.

Σε λίγο θα οδεύσουμε ακόμη μια φορά στον γκρεμό των επίκτητων αναγκών, και της ψευδοκοινωνικής εικόνας. Δίχως τούτες «τις παγκόσμιες πολιτισμικές κατακτήσεις» θα νιώθεις πάλι το κενό, το απόλυτα εικονικό. Σε λίγες μόνο ημέρες, αναμνήσεις πια οι παιδικές οι αγκαλιές και οι γειτονιές. Σίγουρα, νομοτελειακά, χωρίς έρευνα βαθιά και προβλέψεις, θα εμβολιστείς με αντισώματα συναισθηματικής αντίστασης mRNA μην κατά λάθος και ακουμπήσεις τα βάθη της ψυχής και τύχει να σε δουν.

Έγνοια σου **μοναδική** βρε ανθρωπάκο,.

Πόσο λάθος εκπαιδευτήκες βιοκοινωνικά. Τι να σου κάνουν πια τα τροποποιημένα νουκλεοσίδια¹ αφού γέμισες με απανθρωποποιημένα² μονοκλωνικά.

ΥΓ. Πολλές φορές γίνεται προσπάθεια να βρούμε τρόπους αφύπνισης της κοινωνικής πορείας του σύγχρονου ατόμου και να ερμηνεύσουμε συμπεριφορές. Η Covid-19 και η πανδημική κρίση αποτέλεσε πράγματι αφορμή για αναστοχασμό **αλλά σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί αιτία θετικών συνεπειών**. Απλά ο όλεθρος που προκάλεσε, απελευθέρωσε τη βαθύτερη περίσκεψη και την προσωρινή-αναγκαστική αλλαγή συμπεριφοράς έτσι όπως ειπώθηκε στη συμπερασματική παραδοχή του Αφιερώματος «Ο ρόλος των ΜΜΕ και του Διαδικτύου στην Ανάπτυξη Εφαρμοσμένης και Άμεσης Πολιτικής Υγείας SARS-COV-2, Οι Παρεμβάσεις στο χρονικό της Πανδημικής Κρίσης που εκδόθηκε τον Ιούνιο του 2020 από το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, Επ. Εκδόσεις Παπαζήση

«Μπορεί να επιχειρήθηκε να αναπτυχθεί μια επιχειρηματολογία να αναδειχθούν κάποιες θετικές επιπτώσεις που μπορεί να φέρει μία πανδημία. Τούτο έγινε με αποκλειστικό σκοπό να συστηματοποιηθεί το πληροφοριακό μας δυναμικό για: την καλύτερη κοινωνική οργάνωση, τη βελτίωση των δομικών συστημάτων όπως της υγείας, τη βελτίωση της αυτογνωσίας, την ανάπτυξη νέων μορφών κοινωνικών σχέσεων και γενικότερα, για να είμαστε προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουμε στο μέλλον ανάλογα φαινόμενα με πιο αποτελεσματικό τρόπο. **Κανένα όμως πανδημικό φαινόμενο δεν έχει θετικά στοιχεία από τη στιγμή που έστω και ένας μικρός αριθμός ανθρώπων πεθαίνει, νοσεί, άλλα άτομα μένουν άνεργα, κλείνουν επιχειρήσεις και διαταράσσεται η εξωτερίκευση των σχέσεων και των συναισθημάτων μας.** Πάντα ο άνθρωπος στον διαρκή αγώνα για την απελευθέρωσή του από τη φύση, επιτύγχανε τη μείωση των φαινομένων και μετρίαζε τις αρνητικές επιπτώσεις τους. **Απλά, κάθε φορά η επιστήμη και ο πολιτικός ορθολογισμός επιδιώκουν να γινόμαστε πιο δυνατοί να τρέξουμε αυτόν τον δρόμο ακόμη πιο γρήγορα και με μικρότερες απώλειες**».

1 <https://berthub.eu/articles/posts/greek-reverse-engineering-source-code-of-the-biontech-pfizer-vaccine/>

2. Παράφραση από τον όρο «ανθρωποποιημένα μονοκλωνικά»